

บทที่ 4

บทสรุป การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้เป็นการสรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ โดยจะกล่าวในขอบเขตของวัตถุประสงค์ของการวิจัย สมมติฐานการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาวิธีเสนอเรื่องที่มีผลต่อความเข้าใจ เรื่องของนักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ตลอดจนศึกษาร่วมระหว่างระดับของความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ และวิธีเสนอเรื่อง

วัตถุประสงค์เฉพาะ

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการฟังเรื่องของนักเรียนที่ฟังภาษาอังกฤษโดยการฟังเรื่องโดยวิธีทัศนัง ฟังเรื่องโดยใช้ภาพประกอบ ฟังเรื่องโดยการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ และฟังเรื่องโดยเทปบันทึกเสียง
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการฟังเรื่องของนักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ
3. เพื่อศึกษากิจรณาร่วมระหว่างวิธีเสนอเรื่องและระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ

สมมติฐานการวิจัย

1. ถ้าให้นักเรียนฟังภาษาอังกฤษด้วยวิธีเสนอเรื่อง 4 วิธี คือ ฟังเรื่องโดยวิธีทัศนัง ฟังเรื่องโดยใช้ภาพประกอบ ฟังเรื่องโดยการนำเรื่องด้วย

เรื่องย่อและฟังเรื่องโดยเทปบันทึกเสียง นักเรียนจะได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังเรื่องภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

2. ถ้าให้นักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษต่างกัน ฟังเรื่องด้วยวิธีเสนอเรื่องที่แตกต่างกัน 4 วิธี นักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษสูง นักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษปานกลาง และนักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษต่ำ จะได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังเรื่องภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

3. ถ้าให้นักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษสูงปานกลาง และต่ำ ฟังภาษาอังกฤษด้วยวิธีเสนอเรื่อง 4 วิธี คือ ฟังเรื่องโดยวิธีทัศน์ ฟังเรื่องโดยใช้ภาพประกอบ ฟังเรื่องโดยการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ และฟังเรื่องโดยเทปบันทึกเสียงแล้ว วิธีเสนอเรื่องทั้ง 4 วิธีจะส่งผลต่อคะแนนความเข้าใจในการฟังเรื่องภาษาอังกฤษแตกต่างกันออกไป ตามระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ หรือมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีเสนอเรื่อง และระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียน คณะราษฎรบำรุง จังหวัดยะลา จำนวน 360 คน แบ่งเป็นนักเรียนกลุ่มที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษสูง 120 คน นักเรียนกลุ่มที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษปานกลาง 120 คน และนักเรียนกลุ่มที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษต่ำ 120 คน

แบบแผนการวิจัย

แบบแผนการวิจัยที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบหลายองค์ประกอบ สอบหลังครั้งเดียว (Posttest only in Factorial Design)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบจำนวน 2 ชุด
  - 1.1 แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังเรื่องภาษาอังกฤษ
จำนวน 40 ข้อ เพื่อใช้แยกกลุ่มนักเรียน
  - 1.2 แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังเรื่อง จำนวน 27 ข้อ
เพื่อใช้ทดสอบหลังจากการฟังเรื่องในแต่ละเงื่อนไข
2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง แตกต่างกันไปตามเงื่อนไขการทดลอง
ดังนี้
  - 2.1 เทปวีดิทัศน์ 1 ม้วน ใช้ประกอบเงื่อนไขการทดลองที่ 1
  - 2.2 รูปภาพ 13 ภาพ ใช้ประกอบเงื่อนไขการทดลองที่ 2
  - 2.3 เทปเสียงเรื่องย่อ 1 ม้วน ใช้ประกอบเงื่อนไขการทดลอง
ที่ 3
  - 2.4 เทปเสียงเรื่อง 1 ม้วน ใช้ประกอบเงื่อนไขการทดลองที่
1 2 3 และ 4
3. เทปเสียงคำถาม จำนวน 2 ชุด
  - 3.1 ชุดที่ 1 ใช้ประกอบแบบวัดความเข้าใจในการฟัง
ภาษาอังกฤษจำนวน 1 ม้วน
  - 3.2 ชุดที่ 2 ใช้ประกอบแบบวัดความเข้าใจในการฟังเรื่อง
ภาษาอังกฤษจำนวน 1 ม้วน
4. เครื่องเล่นวีดิทัศน์
5. โทรทัศน์
6. เครื่องบันทึกเสียง
7. กระดาษคำตอบ
8. รายชื่อนักเรียน
9. นาฬิกาจับเวลา

วิธีรวบรวมข้อมูล

ขั้นเตรียมการ

1. เตรียมเครื่องมือที่จะใช้ในแต่ละเงื่อนไขการทดลอง
2. เตรียมห้องทดลอง โดยใช้ห้องเรียนประจำของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
3. เตรียมนักเรียนตามรายชื่อที่ส่งเข้ารับการทดลองตามเงื่อนไขต่าง ๆ

ขั้นทดลอง

1. ผู้รับการทดลอง เข้ารับการทดลองตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้
  2. ชี้แจงวิธีการทดลอง ให้ผู้รับการทดลองเข้าใจตรงกัน
- แล้วจึงเริ่มทำการทดลองและทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังเรื่องไปพร้อม ๆ กัน โดยใช้เวลา 35 นาที

การให้คะแนน

ผู้วิจัยนำกระดาษคำตอบของนักเรียนแต่ละคนมาตรวจให้คะแนน คำตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิด ไม่ตอบ หรือตอบหลายตัวเลือกให้ 0 คะแนน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร KR-20
2. หาค่ามัธยัมเลขคณิต (X) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนที่วัดได้จากกลุ่มต่าง ๆ
3. ทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน โดยใช้วิธีการทดสอบของฮาร์ทลีย์ (Hartley's Test)
4. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบแฟคทอเรียลกลุ่มสมบูรณ์โมเดล กำหนด 3×4 (ระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ $\times$ วิธีเสนอเรื่อง)

5. การเปรียบเทียบพหุคูณ โดยใช้วิธี HSD ของทูกีย์ (Tukey)

สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยจะสรุปผลการวิจัยตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งผลการวิจัยสรุปผลได้ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับวิธีเสนอเรื่องโดยการฟังเรื่องโดยวีดิทัศน์ ฟังเรื่องโดยใช้ภาพประกอบ ฟังเรื่องโดยการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ และ ฟังเรื่องโดยเทปบันทึกเสียง มีคะแนนความเข้าใจในการฟังเรื่องภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่นักเรียนกลุ่มที่ฟังเรื่องโดยวีดิทัศน์ได้คะแนนสูงกว่ากลุ่มที่ฟังเรื่องโดยใช้ภาพประกอบ กลุ่มที่ฟังเรื่องโดยเทปบันทึกเสียง และกลุ่มที่ฟังเรื่องโดยการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนนักเรียนกลุ่มที่ฟังเรื่องโดยใช้ภาพประกอบได้คะแนนสูงกว่า กลุ่มที่ฟังเรื่องโดยเทปบันทึกเสียง และกลุ่มที่ฟังเรื่องโดยการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่นักเรียนกลุ่มที่ฟังเรื่องโดยเทปบันทึกเสียง และกลุ่มที่ฟังเรื่องโดยการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อได้คะแนนความเข้าใจในการฟังเรื่องภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน
2. นักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษสูงทำคะแนนจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังเรื่องภาษาอังกฤษได้สูงกว่านักเรียนที่มีระดับปานกลาง และต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนนักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษปานกลางทำคะแนนจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังเรื่องภาษาอังกฤษได้สูงกว่านักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ไม่มีกิริยาร่วมระหว่างวิธีเสนอเรื่องและระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ

อภิปรายผล

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาผลของวิธีเสนอเรื่อง ที่มีต่อความเข้าใจของนักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษต่างกัน เพื่อที่จะได้นำมาพิจารณาว่าวิธีเสนอเรื่องวิธีใดจะส่งผลต่อความเข้าใจในการฟัง ภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดีและวิธีใดจะเหมาะสมกับระดับความเข้าใจในการฟัง ภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ เพื่อจะเป็นแนวทางในการเสนอเรื่อง เพื่อความเข้าใจที่มีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานไว้ 3 ข้อ และ อภิปรายผลการทดสอบสมมติฐานโดยลำดับดังนี้

สมมติฐานข้อ 1 กล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนฟังภาษาอังกฤษด้วยวิธีเสนอเรื่อง 4 วิธี คือ ฟังเรื่องโดยวีดิทัศน์ ฟังเรื่องโดยใช้ภาพประกอบ ฟังเรื่องโดยการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ และฟังเรื่องโดยเทปบันทึกเสียง นักเรียนจะได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังเรื่อง ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 4 พบว่า ความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สมมติฐานจึงได้รับการสนับสนุน จากข้อมูล และจากการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบพหุคูณ ดังปรากฏตามตาราง 6 พบว่า มีดัชนีเลขคณิตของนักเรียนที่ฟังเรื่องโดยวีดิทัศน์ สูงกว่าของนักเรียน ที่ฟังเรื่องโดยใช้ภาพประกอบ ฟังเรื่องโดยเทปบันทึกเสียง และฟังเรื่องโดยการ นำเรื่องด้วยเรื่องย่อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เพราะนักเรียนที่ เรียนโดยวีดิทัศน์ได้รับภาษาในบริบทที่ได้ความหมายจากการฟังและดูภาพในเวลา เดียวกันความเข้าใจในการฟังเรื่องจึงเกิดขึ้นหลังจากที่ได้รับข้อมูลป้อนเข้าที่ สามารถเข้าใจได้อย่างอัตโนมัติ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการรับรู้ภาษาของ แครชเชิน (Krashen, 1981 : 15-35) ที่กล่าวว่าการรับรู้ภาษาเกิดจากการ ได้รับข้อมูลป้อนเข้าที่สามารถเข้าใจได้ทางการฟังมาแล้ว และยังสอดคล้อง กับทฤษฎีการเรียนรู้ของจิตวิทยากลุ่มเกสตัลท์ (Gestalt) และหลักการเรียนรู้ จากโมนัทส์ ซึ่งจะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้รวดเร็ว (เกทย์ ตันหยง, 2525 : 229) ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนเกิดความเข้าใจภาพรวมก่อนที่จะลงไปสู่

ส่วนย่อยของภาษา ผลการวิจัยของเบญจา สืบเสน (2530 : 80-81) ที่ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วีดิทัศน์ มีผลสัมฤทธิ์ในการฟัง-พูด สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเฉพาะทักษะการพูด เพราะการอภิปรายเกี่ยวกับวัฒนธรรม บทบาทของผู้สนทนาและลักษณะภาษาที่ใช้ หลังจากที่นักเรียนได้ดูวีดิทัศน์แล้ว จะช่วยให้นักเรียนเกิดมโนทัศน์ได้ดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของอารีย์ แววชาญ (2529 : 88) ที่ว่า ความสามารถทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยสอดแทรกวัฒนธรรมสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ซึ่งไม่สอดแทรกวัฒนธรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ผลการวิจัยของ เชฟเฟอร์ (Schaffer, 1977 : 2674-A) พบว่า การใช้วีดิทัศน์มีผลต่อความเข้าใจในการพูดมากกว่าการให้นักเรียนฟังเฉพาะเสียงอย่างเดียวจากโทรทัศน์โดยไม่เห็นภาพ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เล็สค์ (Lesk, 1989 : 3340-A) ที่พบว่า วิธีสอนโดยใช้วีดิทัศน์ทำให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับสูง ซึ่งช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับหลักการเรียนรู้ที่ว่า การที่ผู้เรียนได้ใช้ประสาทสัมผัสผสมผสานกัน จะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีกว่าการใช้ประสาทสัมผัสเพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่ง (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2523 : 40-41 ; Bloomfield and Leonard, 1961) และเมื่อเทียบจาก "กรวยประสบการณ์" (cone of experience) ของ เอดการ์ เดล พบว่า วีดิทัศน์จัดอยู่ในขั้นของการเปลี่ยนประสบการณ์ที่เป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรม ในขั้นที่ 6 ซึ่งให้ความหมายรวมไปถึงการใช้โทรทัศน์การสอนหรือโทรทัศน์ศึกษาด้วย (Edgar Dale, 1969) และการใช้สื่อวีดิทัศน์จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกลงทางประสาทสัมผัส (Sense impression) ทั้งทางหูและตา ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนมีมโนทัศน์ (concept) ต่อสิ่งที่เสนอให้เรียนอย่างแจ่มชัด และถูกต้องมากขึ้น จากผลการวิจัยครั้งนี้นักกล่าวได้ว่า การฟังเรื่องโดยวีดิทัศน์ จะช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในการฟังเรื่องได้ดีกว่า นักเรียนที่ฟังเรื่องโดยใช้ภาพประกอบฟังเรื่องโดยการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ และฟังเรื่องโดย

เทปบันทึกเสียง

จากการเปรียบเทียบพหุคูณตามตาราง 6 พบว่า มีดัชนีเลขคณิตของนักเรียนที่ฟังเรื่องโดยใช้ภาพประกอบ สูงกว่านักเรียนที่ฟังเรื่องโดยการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ และนักเรียนที่ฟังเรื่องโดยเทปบันทึกเสียง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการทดลองนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ลานเนอร์ (หนู จุมพรม, 2529 : 2 อ้างอิงมาจาก Lerner , 1968 : 3) พบว่า ภาพจะมีคุณค่าในการเรียนการสอน เมื่อนำไปประกอบกับคำพูดหรือคำอธิบายควบคู่กันไปด้วย และสอดคล้องกับวิลเลียมส์ (Williams, 1968 : 4-17) ที่กล่าวว่า คุณสมบัติของภาพจะช่วยทำให้เข้าใจความหมายของคำพูดได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น ผลการวิจัยของ วอล์คเกอร์ (Walker , 1976 : 6379-A) พบว่า กลุ่มที่เรียนโดยใช้ภาพเป็นตัวนำในการจัดความคิดรวบยอด จะทำให้ได้คะแนนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยไม่ใช้ภาพ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ยูอิลด์ และโจสซีลีน (Yuill and Joscelyne , 1983 : 151-152) และทาจิกะ ฮิเดซูกุและคนอื่น ๆ (Tajika Hidesugu and Others , 1988 : 133-139) ซึ่งได้ศึกษาผลของการใช้สิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอด ผลการวิจัยพบว่าการใช้ภาพประกอบเนื้อเรื่องส่งผลต่อความจำและความเข้าใจได้ดีกว่าการไม่มีภาพประกอบ นอกจากนี้ผลการวิจัยของ นูเจนท์ (Nugent , 1982 : 163-174) ที่ได้ศึกษาผลการเรียนรู้ที่เกิดจากสื่อต่างกันคือ ภาพ เสียง และตัวหนังสือ พบว่า การใช้สื่อประเภทภาพพร้อมกับเสียงจะให้ผลการเรียนรู้ที่ดีที่สุด และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของเดวิส ไวท์ และ เฮเลน จินน์ (เนถมล กอรี 2528 : 21 อ้างอิงมาจาก Davis Rice and Helen Jeanne , 1982) ที่พบว่า การใช้ทั้งภาพและเสียงให้ผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการฟังเรื่องสูงกว่าการใช้เทปบันทึกเสียงอย่างเดียว โดยเฉพาะกับกลุ่มต่ำ และผลการวิจัยของเนถมล กอรี (2528 : 37-40) พบว่า การให้คำอธิบายในเชอร์ก่อนการสอนชนิดภาพได้คะแนนสูงกว่าชนิดเสียงและข้อความ จะเห็นได้ว่าการฟังเรื่องโดยให้ภาพประกอบทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการฟังเรื่องสูงกว่าการฟังเรื่องโดยการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ และฟังเรื่องโดยใช้เทปบันทึกเสียง

จากการเปรียบเทียบพหุคูณตามตาราง 6 พบว่า มัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการฟังเรื่องของนักเรียนที่ฟังเรื่องโดยเทปบันทึกเสียง และฟังเรื่องโดยการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อไม่แตกต่างกัน ซึ่งขัดแย้งกับผลการวิจัยของ นฤมล กอริ (2528 : 37-40) ที่พบว่า การให้ข้อสรุปแก่นใจเซอร์ก่อนการสอนชนิดเสียงโดยการใช้ฟังเรื่องย่อก่อน จะทำให้มีความเข้าใจในการฟังเรื่องสูงกว่าการให้ข้อสรุปแก่นใจเซอร์ชนิดข้อความ และขัดแย้งกับผลการวิจัยของ แอลเลน (Allen , 1970 : 333-339) ที่พบว่า นักเรียนที่ได้อ่านบทนำเรื่องทำคะแนนได้สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้อ่านบทนำเรื่อง นอกจากนี้ยังขัดแย้งกับผลการวิจัยของ ลอว์ตัน (Lawton, 1977 : 25-43) ซึ่งพบว่า การจัดให้มีบทสรุปที่มีความตรงกับเนื้อเรื่องที่เรียน ให้ประสิทธิภาพทางการเรียนสูงกว่าการเรียนโดยได้รับการสอนตามปกติ สาเหตุที่ไม่พบความแตกต่างระหว่างการฟังเรื่องโดยการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อกับการฟังเรื่องโดยเทปบันทึกเสียง อาจเป็นเพราะการฟังเรื่องโดยการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อในการวิจัยครั้งนี้เป็นการฟังเรื่องย่อจากเทปบันทึกเสียง ซึ่งนักเรียนจะต้องฟังเรื่องย่อจากเทปบันทึกเสียงก่อนแล้ว จึงฟังเรื่องทั้งหมดจากเทปบันทึกเสียงอีกครั้งหนึ่ง จึงเท่ากับว่านักเรียนจะต้องฟังเรื่องถึง 2 ตอนด้วยกัน ทำให้ต้องใช้เวลาในการฟังนานขึ้น นักเรียนจะต้องสร้างมโนภาพขึ้นเอง และต้องใช้สมาธิมากขึ้น นอกจากนี้ ความยากง่าย ความยาวของเรื่อง ระยะเวลาในการฟัง ก็อาจส่งผลต่อความเข้าใจในการฟังเรื่องด้วยเช่นกัน เพราะยังไม่มีการศึกษาเกี่ยวกับความยากง่าย ความยาวของเรื่อง หรือระยะเวลาที่เหมาะสมของนักเรียนระดับต่าง ๆ ดังที่ นฤมล กอริ (2528 : 38) และ นางนุศศรี อึ้งภูพร (2523 : 97) กล่าวไว้ทำนองเดียวกันว่า ลักษณะของเนื้อหาหรือบทย่อที่ใช้ในการฟังถ้ามีความยากมากหรือจำนวนมากเกินไป อาจทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย เมื่อขี้เกียจ หรือเกียจคร้าน ซึ่งมีผลทำให้ข้อมูลที่ได้คลาดเคลื่อนไป ดังนั้นจากการวิจัยครั้งนี้ถ้าดูจากค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการฟังเรื่องภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ฟังเรื่องโดยการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อต่ำกว่านักเรียนที่ฟังเรื่องโดยเทปบันทึกเสียง แต่เมื่อนำค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการฟังทั้งสองกลุ่มมาเปรียบเทียบ

พหุคูณ พบว่าไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2 กล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ฟังเรื่องด้วยวิธีเสนอเรื่องที่แตกต่างกัน 4 วิธี นักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษสูง นักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษปานกลาง และนักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษต่ำ จะได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังเรื่องภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ปรากฏในตาราง 8 พบว่ามีสถิติของนักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษปานกลางมีค่าสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษต่ำและมีสถิติของนักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษสูงมีค่าสูงกว่า มีสถิติของนักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษปานกลางและต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นสมมติฐานข้อที่ 2 จึงได้รับการสนับสนุนจากข้อมูลซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นฤมล กอวี (2528 : 37) ที่ได้ศึกษาชนิดของการใช้ออร์แกนในเซิร์ฟก่อนสอนชนิดภาพ เสียง และข้อความกับกลุ่มที่มีระดับความถนัดทางภาษาสูงและต่ำ แล้วทดสอบความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ พบว่ากลุ่มที่มีระดับความถนัดทางภาษาสูงได้คะแนนสูงกว่ากลุ่มที่มีระดับความถนัดทางภาษาต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ บอยเออร์ (Boyer, 1987 : 4073-A) ที่ได้เปรียบเทียบความรู้ที่ได้จากการฟังเรื่องของนักเรียนเกรด 5 และเกรด 6 ที่มีความสามารถต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า ระดับสติปัญญาที่มีความสัมพันธ์อย่างสูงกับเงื่อนไขการฟัง และชี้ให้เห็นว่าระดับความสามารถทางภาษาส่งผลต่อการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของไทเลอร์ ดีลาเนย์ และกินนุแคน (Tyler, Delaney and Kinnucan, 1983 : 359-373) ที่พบว่า ผู้ที่มีความสามารถทางการอ่านสูงจะประสบความสำเร็จในการวิธีต่าง ๆ สูงกว่าผู้ที่มีความสามารถทางการอ่านต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุเทพ สว่างศรี (2528 : 25-27) ที่ได้ศึกษาความเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษ เมื่อใช้ภาพประกอบเรื่อง

ต่างกัน พบว่า นักเรียนที่มีความเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ ทำคะแนนจากการทดสอบความเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษแตกต่างกันตามระดับความเข้าใจ และจากการวิจัยของอัลจรา วงศ์โสธร (1974) กล่าวว่า ผู้ที่มีความถนัดทางภาษาสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาสูง แต่ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่มีความถนัดทางภาษาต่ำจะมีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาต่ำด้วย และจากงานวิจัยของ เคนเนดี (Kenedy, 1975 : 7786-A) ซึ่งได้แบ่งระดับความสามารถในการเรียนคณิตศาสตร์สูง ปานกลาง และต่ำ แล้วให้ฮอร์แกนไนเซอร์แตกต่างกันในแต่ละกลุ่ม ผลปรากฏว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถสูง จะจำเนื้อหาได้ดีและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถปานกลาง และต่ำ

จะเห็นได้ว่า นักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษสูง ไม่ว่าจะฟังเรื่องภาษาอังกฤษวิธีใด ก็ย่อมได้คะแนนจากแบบทดสอบความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษปานกลาง และต่ำ และนักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษปานกลาง ก็ย่อมได้คะแนนจากแบบทดสอบความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษต่ำเช่นเดียวกัน

สมมติฐานข้อที่ 3 กล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ ฟังภาษาอังกฤษด้วยวิธีเสนอเรื่อง 4 วิธี คือ ฟังเรื่องโดยวีดิทัศน์ ฟังเรื่องโดยใช้ภาพประกอบ ฟังเรื่องโดยการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ และฟังเรื่องโดยเทปบันทึกเสียงแล้ว วิธีเสนอเรื่องทั้ง 4 วิธี จะส่งผลคะแนนวัดความเข้าใจในการฟังเรื่องภาษาอังกฤษแตกต่างกันออกไปตามระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 4 พบว่าผลต่างระหว่างมีชัณมิ เลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการฟังเรื่องภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ จากวิธีเสนอเรื่องทั้ง 4 วิธี ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าไม่มีกิริยาร่วมระหว่างระดับ

ความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ และวิธีเสนอเรื่อง ทำให้เข้าใจได้ว่าระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ และวิธีเสนอเรื่องไม่ขึ้นแก่กันและกัน ดังนั้นสมมติฐานข้อนี้จึงไม่ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล ซึ่งขัดแย้งกับผลการวิจัยของออสซูเบล และฟิตซ์เจอร์ราลด์ (Ausubel and Fitzgerald, 1961 : 266-278) และ เคนเนดี (Kennedy, 1973 : 7786-A) ที่พบว่าการใช้ออร์แกนไนเซอร์ก่อนการสอนที่มีบทย่อยตรงกับเนื้อเรื่องให้ผลการเรียนรู้ได้ดีที่สุด โดยเฉพาะกับกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาต่ำ

อย่างไรก็ตามผลการวิจัยที่พบว่าไม่มีกิริยาร่วมระหว่างระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษและวิธีฟังภาษาอังกฤษในครั้งนี้ได้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นฤมล กกรวี (2528 : 37-40) ที่พบว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างชนิดของออร์แกนไนเซอร์ก่อนการสอนกับระดับความถนัดทางภาษา และยิ่งสอดคล้องกับการวิจัยของลูคัส (Lucas, 1973 : 3390-A) ที่พบว่าการใช้ออร์แกนไนเซอร์ก่อนการสอนชนิดภาพ เสียง และข้อความให้ผลไม่แตกต่างกัน และไม่มีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญา นอกจากนี้การที่ไม่ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูลอาจจะเป็นเพราะลักษณะของเนื้อหาที่จัดให้แก่ผู้เรียนยากหรือง่ายเกินไป จำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่มน้อยไป จำนวนเวลาที่ไม่เหมาะสม หรืออาจจะเป็นเพราะเนื้อเรื่องที่ให้ฟังและแบบทดสอบในการฟังมีความสั้นหรือยาวเกินไป จึงอาจส่งผลต่อความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง จากสาเหตุเหล่านี้จึงอาจส่งผลต่อการมีกิริยาร่วมระหว่างระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษและวิธีเสนอเรื่องในการวิจัยครั้งนี้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะนี้จะเสนอภายในขอบเขตของการทำวิจัยครั้งนี้

1. เนื่องจากพบว่าวิธีเสนอเรื่องทั้ง 4 วิธี ทำให้ให้นักเรียนทำคะแนนจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังเรื่องภาษาอังกฤษแตกต่างกัน การฟังเรื่องโดยวิธีที่ค้นทำให้ให้นักเรียนมีความเข้าใจเรื่องได้ดีที่สุด การฟังเรื่อง

โดยใช้ภาพประกอบรองลงมา ส่วนการฟังเรื่องโดยการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ และการฟังเรื่องโดยเทปบันทึกเสียงได้ผลไม่แตกต่างกัน ดังนั้นในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมให้มีประสิทธิภาพ จึงมีแนวคิดดังนี้

1.1 ผู้สอนควรใช้การฟังเรื่องโดยวิธีทัศน์ เพราะเป็นการเพิ่มแรงจูงใจและสร้างความสนใจให้แก่ผู้เรียน ถ้าหากผู้สอนไม่สามารถจัดหาวิธีทัศน์ได้ อาจเลือกใช้การฟังเรื่องโดยใช้ภาพประกอบ เพราะภาพก็ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในการฟัง และให้ผลสัมฤทธิ์ทางการฟังสูงขึ้นเช่นกัน อีกทั้งสามารถจัดหาหรือสร้างขึ้นใช้เองได้โดยไม่สิ้นเปลืองและยากจนเกินไป

1.2 การฟังเรื่องโดยการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ พบว่าไม่ทำให้ความเข้าใจในการฟังแตกต่างจากการฟังเรื่องโดยเทปบันทึกเสียง ซึ่งเป็นแบบที่ไว้กันโดยทั่วไป ทั้งนี้อาจเป็นเพราะขนาดความยาวของเรื่องย่อที่ให้ฟังยังไม่เหมาะสม และระยะเวลาที่เว้นให้ฟังแต่ละครั้ง อาจเป็นช่วงที่ไม่เหมาะสมกับขนาดของเรื่องย่อ นั้น จึงเป็นข้อที่ควรคำนึงถึงหากจะนำวิธีนี้ไปใช้ หากกาจัดปัญหาเหล่านี้ออกไปได้ คาดว่าจะช่วยให้ความเข้าใจในการฟังสูงขึ้นเช่นเดียวกับ

2 วิธีที่กล่าวมา

1.3 ผู้สอนควรนำอุปกรณ์ประกอบการสอนที่มีอยู่ เช่น วิธีทัศน์ รูปภาพ เทปบันทึกเสียง มาใช้และปรับปรุงให้สอดคล้องกับวิธีเสนอเรื่อง ที่ได้ทำการวิจัยแล้วพบว่าให้ผลดีที่สุด เพราะจะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น

1.4 สำหรับนักวิชาการ นักการศึกษา และผู้ที่เกี่ยวข้องกับ การนำวิธีเสนอเรื่องจากการวิจัยมาใช้ในการผลิตเอกสารและอุปกรณ์ประกอบการฟัง เพื่อความสะดวกต่อการนำไปใช้ในการเรียนการสอนอย่างจริงจัง

1.5 ผู้บริหารการศึกษา ควรสนับสนุนให้สถานศึกษามีวัสดุทัศนวัสดุ และอุปกรณ์ที่ทันสมัย ตลอดจนจัดให้มีการฝึกอบรมให้ผู้สอนมีความชำนาญในการใช้วัสดุทัศนวัสดุต่าง ๆ เพื่อให้ผู้สอนจะสามารถนำเอารูปวิธีเสนอเรื่องที่มีประสิทธิภาพมาใช้ เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการฟังให้แก่ผู้เรียนให้มากที่สุด

2. เนื่องจากพบว่า นักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟัง

ภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ ฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจจากวิธี
เสนอเรื่องทั้ง 4 วิธีได้ดีทำนองเดียวกันตามลำดับ โดยเฉพาะการฟังเรื่อง
โดยวิธีทัศน และฟังเรื่องโดยใช้ภาพประกอบ นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มี
ระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษสูง ฟังเรื่องได้ดีกว่านักเรียนที่มีระดับ
ความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษปานกลาง และต่ำ ส่วนนักเรียนที่มีระดับ
ความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษปานกลาง ฟังเรื่องได้ดีกว่า นักเรียนที่มี
ระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษต่ำ ดังนั้น การสอนฟังภาษาอังกฤษ
เพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนมัธยมให้มีประสิทธิภาพจึงมีแนวคิดดังนี้

2.1 ผู้สอนสามารถนำวิธีเสนอเรื่อง 2 วิธี คือฟังเรื่องโดย
วิธีทัศนและฟังเรื่องโดยใช้ภาพประกอบ มาให้ผู้เรียนที่มีระดับความเข้าใจ
ในการฟังสูง ปานกลาง และต่ำในชั้นเดียวกันเรียนพร้อม ๆ กันได้ ซึ่งเป็น
สภาพของห้องเรียนโดยทั่วไปตามปกติ

2.2 จากความรู้ที่ได้ว่า นักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟัง
ภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำทำคะแนนจากการทดสอบความเข้าใจในการ
ฟังเรื่องภาษาอังกฤษได้แตกต่างกัน ดังนั้นในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
ผู้สอนจึงควรคำนึงถึงระดับความสามารถและความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคนด้วย

2.3 สำหรับนักวิชาการ นักการศึกษา หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับ
การผลิตเอกสารและอุปกรณ์ประกอบการฟังเพื่อความเข้าใจเมื่อนำวิธีเสนอเรื่อง
ดังกล่าวข้างต้นมาใช้ เนื้อเรื่องที่เสนอควรมีความยากง่ายปานกลาง
เพื่อความเหมาะสมกับนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรศึกษาเปรียบเทียบวิธีเสนอเรื่องทั้ง 4 วิธี กับผู้เรียน
ระดับชั้นอื่น ๆ เพื่อจะได้ทราบว่า วิธีเสนอนั้นส่งผลต่อความเข้าใจเรื่อง
แตกต่างกันหรือไม่

3.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบวิธีเสนอเรื่องทั้ง 4 วิธี ในวิชาที่
ต้องใช้ทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจ โดยเฉพาะหมวดวิชาภาษา เพื่อจะได้
ทราบว่า วิธีเสนอเรื่องทั้ง 4 วิธี ส่งผลต่อความเข้าใจในการฟังในแต่ละ
วิชาแตกต่างกันหรือไม่

3.3 ควรศึกษาเปรียบเทียบวิธีเสนอเรื่องทั้ง 4 วิธี โดยขยายเวลาให้นานขึ้น

3.4 ควรศึกษาเปรียบเทียบวิธีเสนอเรื่องวิธีอื่น ๆ เช่น การใช้ภาพกับการอภิปราย การใช้คำถามกับบทบาทสมมติ ฯลฯ เพื่อให้ได้วิธีการฟังที่ดีที่สุด

3.5 ควรศึกษาเปรียบเทียบวิธีเสนอเรื่องของนักเรียนที่มีความแตกต่างในด้านต่าง ๆ บ้าง เช่น เจตคติต่อภาษาอังกฤษ ความถนัดทางการเขียน ความพร้อมทางภาษา เพศ ฯลฯ ว่ามีผลต่อความเข้าใจในการฟังเรื่องแตกต่างกันหรือไม่

3.6 ควรศึกษาเปรียบเทียบเพื่อหาระยะเวลาในการฟังแต่ละครั้งให้เหมาะสมกับวัย และระดับความสามารถของผู้เรียนแต่ละคน